SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 8 APRIL 1937

DE WEKKERS VAN HANSJE

BRUTAAL BEZOEK

IN de tuin van Jimmy Tump stond een grote oude beukeboom waarin mijnheer en mevrouw Eekhoorn woonden. Na lang zoeken hadden zij in een grote tak een uitholling gevonden en daarin een prachtig huisje gebouwd, dat een zeer voornaam aanzien had, zowel van binnen als van buiten.

Mevrouw Eekhoorn was erg trots op haar woning en op zekere morgen, toen zij aan het ontbijt zaten, zuchtte ze vergenoegd:

„Hè, Sam, wat is ons huis toch prachtig; eigenlijk véél te mooi voor ons tweetjes."

„Ik heb anders geen gezelschap nodig," antwoordde Sam, haar echtgenoot, vlug.

„H'm, h'm," zei zijn vrouw, „enfin, mijn waarde, we zullen zien. Ga jij vandaag maar uit, maar pas goed op jezelf en zorg vooral, dat je op tijd voor het avondeten terug bent, want misschien heb ik dan een verrassing voor je."

Toen Sam die avond thuis kwam wachtte zijn vrouw hem op aan de deur.

„Nu moet je stil zijn en héél voorzichtig lopen, dan zal ik je laten zien wat ik vanmiddag met die verrassing bedoelde," zei zij en ging met den verwonderden Sam naar binnen. Op haar tenen liep zij naar het warmste hoekje van hun nest, waar een bedje van mos was gemaakt met een gordijntje van varens. Voorzichtig schoof zij het gordijntje weg en zei:

„Zij heten Humpie en Dumpie. Zijn dat geen schattige namen?"

„Wie heten zo? Wat bedoel je?" vroeg Sam verbaasd.

„Aanschouw het," antwoordde zijn vrouw.

Sam gluurde achter het gordijn en ontdekte twee kleine eekhoorntjes, die, als een propje in elkaar gedoken, rustig sliepen.

„Ach wat lief," prevelde Sam aangedaan.

„Ga er nu vlug op uit en bezorg mij twee mooie rozeknoppen," zei zijn vrouw, die verder geen acht op hem sloeg, „want ik heb ze hoognodig voor het avondeten van onze tweeling."

„En ik ben de hele dag al op stap geweest," weeklaagde Sam, doch hij maakte gelijk toch maar aanstalten, om zich van zijn taak te kwijten, want moeder de vrouw was vast niet mis. Toen hij na het avondeten eindelijk klaar was met de huishoudelijke boodschappen, plantte hij zich op een tak naast zijn huisje om rustig zijn pijpje te roken. Opeens zag hij iets grijs op de boom afkomen, dat de vorm en kleur van een muis had, doch dan met vleugels. Toen 't naderbij kwam, bemerkte hij dat het een vleermuis was; het dier fladderde rond de beuk, tot het zich ten laatste aan een tak vastklampte, vlak boven Sam's hoofd.

„Je wilt zeker wel gauw maken, dat je hier weg komt," riep Sam met zware stem, voorzover hij dat tenminste durfde, opdat zijn vrouw het niet zou horen. Maar in plaats van bang te zijn lachte de vleermuis hem hartelijk uit en zei: „Ik denk er niet aan; het staat me hier wel aan, dus zal ik maar blijven." En terwijl zij een lustig deuntje floot, schommelde zij genoeglijk aan de tak heen en weer.

„Ach, lieve hemeltje," kermde Sam en sloop gauw naar binnen om zijn vrouw het geval te vertellen. Ma Eekhoorn was totaal van streek en jammerde:

„Onze arme Humpie en Dumpie; als die nare vleermuis er de lucht van krijgt, verzwelgt zij ze met huid en haar." Toen snelde zij naar de deur, stak haar hoofd naar buiten en riep: „Maak direct, dat je wegkomt, lelijke bruut." Zelfs Sam trilde bij het horen hiervan, doch de vleermuis deed net of er niets aan de hand was en schommelde gezellig door.

Ma Eekhoorn begon wit van woede te schelden en alles wat zij bedenken kon slingerde zij de vleermuis naar het hoofd, doch in plaats van kwaad te worden ging deze om te plagen steeds harder fluiten en zei ten laatste: „Het spijt mij ontzettend, mevrouw, maar ik kan mijn ogen niet meer openhouden; als u mij wilt excuseren zou ik graag mijn slaapje gaan doen."

En meteen slingerde zij zich rond de tak, zodat zij met de kop naar beneden hing. Toen liet zij nog een laatste fluitje horen, vouwde haar vlieghuid samen, zodat zij precies een dichtgevouwen paraplule leek en sliep in. Zo gauw

Toen snelde zij naar de deur, stak haar hoofd naar buiten....

zij begon te snorken, fluisterde ma tot haar echtgenoot:

„Sam, ga vliegensvlug naar Jimmy Tump en vertel hem alles. Zeg hem, dat hij direct hierheen komt en vraag hem een postzegel, zijn Teddy-beer en een stuk zilverpapier mee te brengen." Sam kroop geruisloos langs de stam naar beneden, rende door de tuin naar het huis van Jimmy Tump, klauterde in een klimop, die langs de muur groeide en wipte door het openstaande venster in Jimmy's slaapkamer. Toen sprong hij op het bed, vervolgens op het hoofdkussen en fluisterde in Jimmy's oor:

„Och, lieve Jimmy, word alsjeblieft gauw wakker. Er is een lelijke vleermuis in onze beukeboom en mijn vrouw maakt zich erg bezorgd met het oog op onze kleintjes, en ze stuurde mij naar jou om te zeggen, dat je direct moet komen en ze vraagt ook: een postzegel, je Teddy-beer en een stuk zilverpapier." Jimmy opende zijn ogen en zei slaperig: „Ik zal komen, maar wat moet je vrouw in 's hemelsnaam met een postzegel uitvoeren ?"

Sam aarzelde en zei: „Ja, kijk eens, Jimmy, gewoonlijk vraag ik nooit naar het waarom, ik doe altijd wat zij zegt."

„Ik begrijp het al," zei Jimmy veelbetekenend en hij trok onderwijl haastig wat kleren aan. Hij zocht het gevraagde bij elkaar, nam Sam op zijn schouders en begaf zich vlug naar de plaats des onheils.

„Heb je alles ?" piepte ma Eekhoorn zenuwachtig.

„Ja," fluisterde Jimmy terug.

„Je bent een reuzenjongen," zei ma. „Neem nu het zilverpapier en ga naar de boselfjes ; weet je waar ze wonen ?"

„Ik weet het precies," fluisterde Jimmy.

„Mooi," vervolgde ma, „zeg hun dan dat je een half pond van de beste toverkunst moet hebben, maar ze moet vers zijn en dan betaal je met zilverpapier. Maar maak alsjeblieft voort en blijf niet knikkeren onderweg."

„Ja, mevrouw," zei Jimmy gedwee. Ma Eekhoorn verstond de kunst om iedereen naar haar pijpen te laten dansen. Jimmy liet zijn Teddy onder de beuk liggen en snelde met het zilverpapier naar de elfjes. Toen hij daar aankwam was het natuurlijk al pikdonker en hij was bang, dat de elfjes al naar bed waren ; toch klopte hij met zijn vinger op de groene deur. Er ging een lichtje op, hij hoorde licht geritsel en een elfje stak haar hoofdje buiten het venster.

„Ik zou graag een half pond verse toverkunst hebben," zei Jimmy.

„Winkel gesloten," riep de elf kortaf en maakte meteen aanstalten om het raam dicht te doen, „doe je boodschappen maar overdag."

„Maar het is noodzakelijk," zei Jimmy weer.

„Kan wel zijn, maar de winkel i s en b l ij f t gesloten," hernam de elf.

„Maar 't is voor mevrouw Eekhoorn," protesteerde Jimmy.

„Lieve help, waarom zeg je dat niet eerder," riep de elf, „ik zal het halen," en zij trippelde naar de koelkast nam er de toverkunst uit en gaf haar keurig verpakt door het venster aan Jimmy.

„Mijn groeten aan mevrouw Eekhoorn," zei zij, „en het spijt me erg, dat ik je zo lang heb laten wachten." Jimmy betaalde en ging op weg.

„Beste jongen," zei ma toen hij terug was, „nu moet je de inhoud van het pakje over Bill's kop strooien en dan wordt hij levend."

„Over Bill," zei Jimmy vragend.

„Je Teddy-beer," zei ma, waarop Jimmy deed wat hem gevraagd werd. Nauwelijks was Bill bestrooid of er kwam leven in hem, precies zoals ma gezegd had.

„En nu, Bill," zei ma opgewekt tegen de Teddy-beer, „klim je in de boom en begin je de tak door te knagen waaraan de vleermuis hangt, maar pas op, maak het dier niet wakker." Bill knaagde de tak zó voorzichtig door, dat de vleermuis er niets van merkte. Je hoorde niets dan het zachte geknaag van Bill en het snork-snork-snork van de vijand. In minder dan geen tijd was de tak bijna doorgeknaagd.

„Breek 'm nu af," riep ma zachtjes en Bill deed het zó handig, dat de vleermuis rustig doorsnurkte.

„Nu de postzegel," commandeerde ma. „Plak die op haar vleugels, breng de vleermuis dan naar de brievenbus op de hoek, je weet wel, die grote waarop P a k - k e t t e n staat en gooi haar daarin. We zetten er geen adres op, dus kan de postbode haar brengen waar hij wil. Voor mijn part komt ze op de Noordpool terecht."

En zo werd de slapende vleermuis in de brievenbus gedeponeerd.

„Hè, hè," zuchtte ma tevreden, „dat is afgedaan."

Sam schudde wel vijf minuten lang Bill's poot en stamelde:

„Beste oude jongen," maar ma zoende hem op beide wangen, wat Bill zo onthutste en uit het veld sloeg, dat hij gauw de vlucht nam en onder Jimmy's hoofdkussen kroop. Het werd al licht toen Jimmy zelf eindelijk weer in bed stapte en de volgende morgen vierden de eekhoorns feest en aten rozeknoppen met honing.

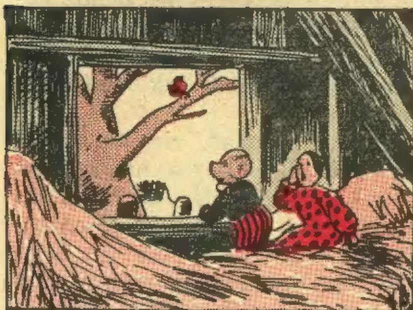

Nauwelijks was Bill bestrooid of er kwam leven in hem....

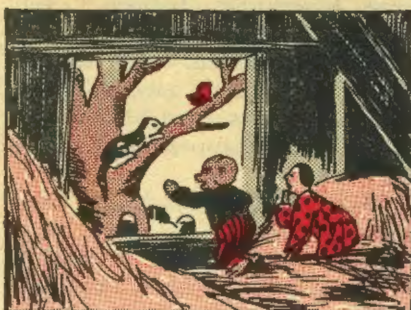
TED OP AVONTUUR

DE REDDER IN DE NOOD

't Zonnetje in de vroege morgen
Wekte hen in 't warme hooi.
En op een der laagste takken,
Floot een vogel, wondermooi.

Ted en Pukkie vonden 't heerlijk.
Pukkie zei: „Is 't niet een schat?"
Maar ze hielden bei hun hart vast,
Op de boom kroop ook een kat.

't Vogeltje bleef maar aan 't fluiten,
Poes dacht: 't Wordt een malse hap
Langzaam kroop ze langs de takken,
Haald' 'n poot uit voor een klap.

Net te laat: de kind'ren gilden:
„Poes, niet doen, ga weg, poes, stop!"
En het vogeltje, geschrokken,
Vloog op 't nippertje weer op.

„Mis," dacht poes, „dat is gevlogen
„Nu krijg ik het zeker niet!"
't Zat op een der laddertoppen
En floot, dankbaar nu, zijn lied.

Poes bleef angstig zitten kijken,
Durfde niet weer naar benêe.
't Vrouwke poogde poes te lokken,
Maar poes dacht: „'k Ga vast niet mee."

't Vrouwtie stond maar steeds te huilen,
't Was voor poes een flinke straf.
„Wacht," zei Ted, „met deze bezem,
Haal ik er die poes wel af."

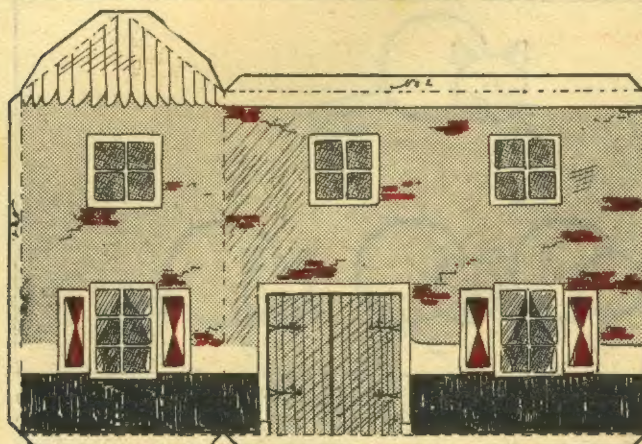

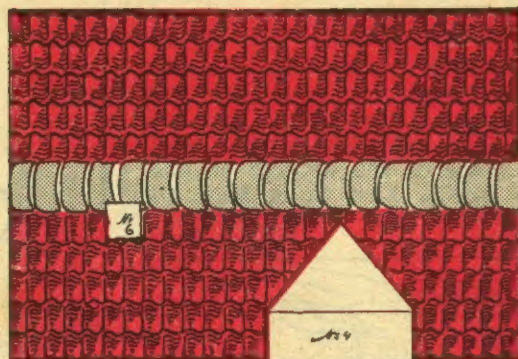
't Lukte: met de lange bezem,
Reikte Ted tot bij de kat.
En ze sprong gauw van de tak af,
't Vrouwtje zei: „Je bent een schat!"

„'k Wil je ook nog graag iets geven,
Voordat je thans verder gaat.
Wat je deed voor 't arme poesje,
Was nu echt een goede daad."

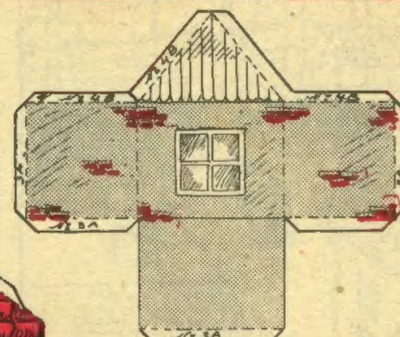
HOE BOUWEN WIJ EEN HUISJE?

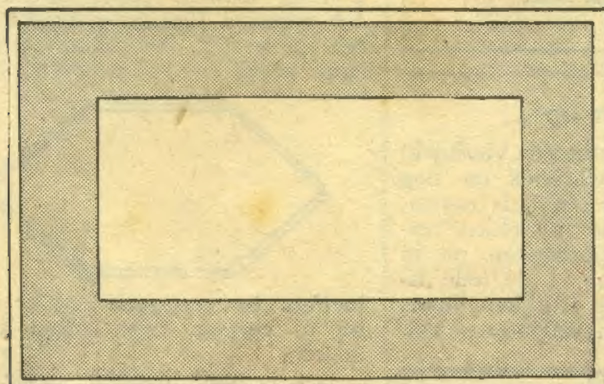

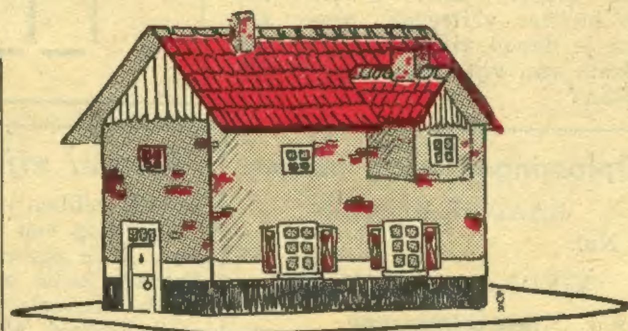

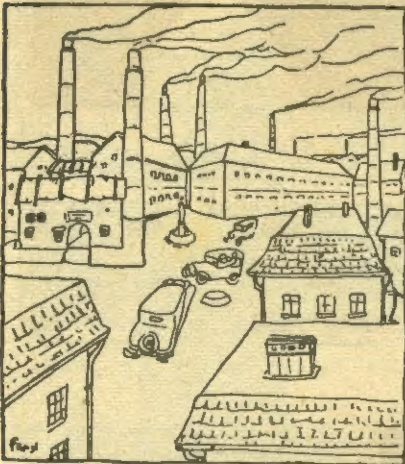
WE beginnen zoetjes aan een tipje van de lente te zien en dat brengt ons een herinnering aan de komende warme en heerlijke dagen, buiten, ravotten door bos, hei en duin enz. Onze tekenaar heeft daarom gedacht, dat 't niet onaardig zou zijn, als jullie ook eens leerden hoe men 'n huisje in elkaar zet. Je kunt nooit weten waar 't goed voor is. De grote rechthoek, met de opening in 't midden, vormt het grondplan waarop het huisje moet komen te staan. Je maakt het natuurlijk van stevig, maar niet al te dik karton, dat je gemakkelijk kunt snijden en ombuigen. De stippellijntjes geven telkens aan, waar je 't karton moet omvouwen en de cijfers en letters geven precies aan, welke stukken of randjes bij elkaar passen. Natuurlijk zal je hier en daar 'n beetje moeten zoeken en passen, maar dat is helemaal niet erg, want dat hoort immers bij 't bouwen van een huisje, of niet ? Maar als jullie zorgvuldig en secuur werken, beleef je ook plezier van 't werk en krijg je 'n aardig villaatje bij elkaar, dat je hier trouwens ook afgebeeld vindt. Vooral opletten bij 't maken van het vooruitspringend gedeelte van 't dak.

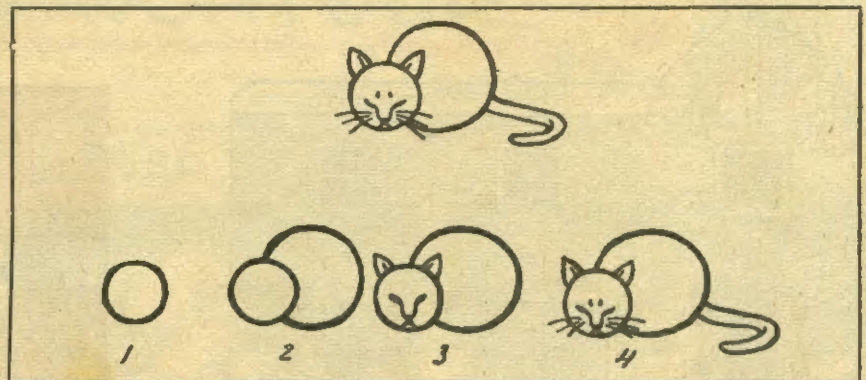
Veel succes met 't knutselen. Je kunt later ook eens proberen ditzelfde huisje uit te zagen met de figuurzaag, in dun triplex, maar dan moet je natuurlijk de witte randjes, buiten de stippellijntjes, laten vervallen, want dan moet je immers niets meer ombuigen.

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

Zoekplaatje

EEN druk punt van de fabrieksstad, een punt waar vele wegen zich kruisen. Een gevaarlijk punt dus. Jullie zijn misschien verwonderd, dat hier geen verkeersagent staat ? Maar dan hebben jullie niet goed gekeken, want hij staat er wel degelijk en doet z'n plicht. Zien jullie hem nog niet ?

Vlug tekenen

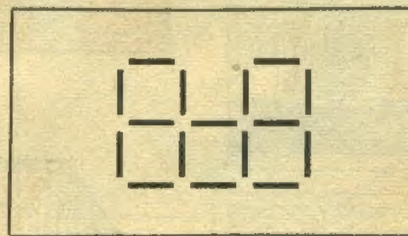
HET aardige poesje ligt natuurlijk te kijken of er geen lekker muisje in de buurt is. Zouden jullie 't niet leuk vinden om ook zo'n poesje te kunnen tekenen ? Het is lang niet zo moeilijk als 't lijkt, hoor. Je begint met een klein cirkeltje (1). Daaraan maak je nog een tweede vast (2). Dan teken je nog een paar kleinigheidjes in en om het eerste cirkeltje (3). Ten slotte nog een staartje en een snorretje (4) en klaar is poes. Was 't niet erg makkelijk en leuk ?

Driehoeksom

NU moet je eens een keurige driehoek tekenen en dan de cijfers van 1 tot en met 9 langs de zijden van de driehoek rangschikken. Dat is 'n klein kunstje, hoor ik jullie al roepen. Zeker. Maar er komt ook nog iets bij. Je moet die getallen zodanig opstellen, dat wanneer je een van de drie zijden samentelt, je altijd het getal twintig tot uitkomst krijgt. Als 't de eerste keer niet lukt, dan maar volhouden. Wie zoekt, vindt.

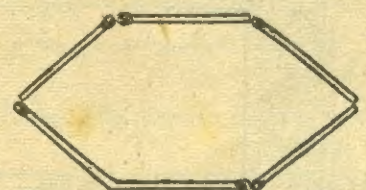
Een lucifersprobleem

HIER zien jullie 5 vierkantjes, samengesteld uit 16 lucifers. Nu mogen jullie 3 van die 16 lucifers verleggen, maar zó, dat je dan 4 vierkantjes hebt in plaats van vijf. Hoe speel je dat klaar ?

Hoe maak ik die ruitjes ?

HIER hebben jullie een ruitvormige figuur, gemaakt uit zes lucifertjes. Nu moet je ook eens proberen of je door twee

lucifers te verleggen en er één bij te voegen, twee ruiten kunt maken.

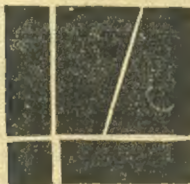
Het is niet moeilijk, hoor, je moet alleen maar precies weten hoe 't kan.

Oplossingen vorig nummer

RAADSELRIJMPJE

Nul.

VIERKANT OF NIET ?

EEN VERBORGEN PLAATSNAAM

Scheveningen.

RAADSELTJE

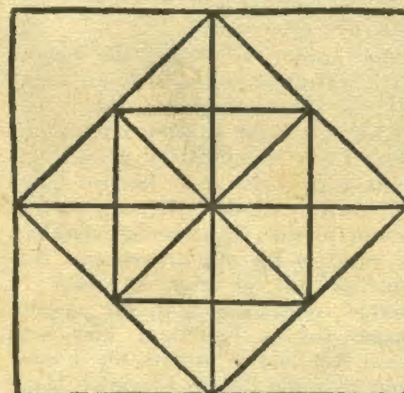
Hoogmoed.

EIGENAARDIGHEDEN VAN ENKELE GETALLEN

Het gevonden resultaat was telkens 142857. Dus weer dezelfde 6 cijfers.

Hoeveel zijn er ?

HIER hebben jullie een vierhoek, en nog een vierhoek en nog een.... Er zijn er een hele massa. Kunnen jullie me misschien vertellen hoeveel vierhoeken er in werkelijkheid zijn in de hele figuur ? Maar goed uitkijken, hoor, dat jullie er nergens een laten zitten.

Rekensommetje

JE begint met het getal 6. Dan ga je door als volgt : 1. Voeg 3 bij zes. 2. Trek er twee van af. 3. Vermenigvuldig met 5. 4. Vermenigvuldig met nul en voeg tenslotte 6 bij het resultaat bij.

Hoeveel heb je nu ?

FOK EN SNIP

1.

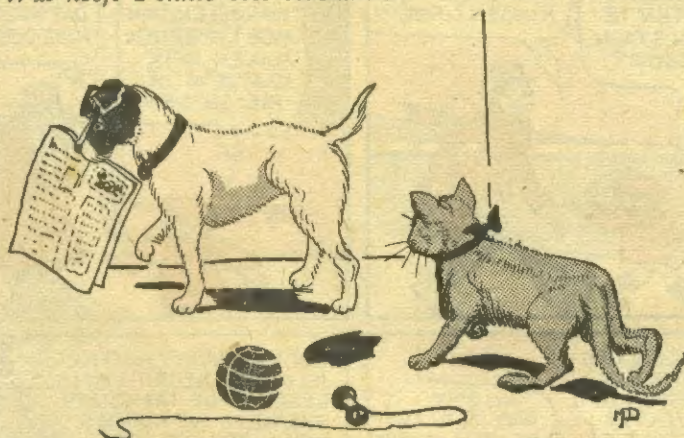
Fokkie was een aardig hondje,
Snip een leuke dikke kat,
Maar ze hadden altijd ruzie,
Wie het meeste voorrecht had.

2.

Bij den baas. „Ik," zo sprak dan Fokkie,
„Ik pas op het huisje hier,
Ik mag met den baas gaan wandelen,
Ik doe 't baasje vaak plezier.

3.

Ik haal 's morgens en ook 's avonds
Uit de brievenbus de krant,
En dan hoor ik ieder zeggen:
Wat heeft Fokkie veel verstand!"

4.

Eerst zei Snip niet veel, ze vond het
Van die hond onwijs gepraat,
Doch ze zou geen echte poes zijn
Als ze 't zo maar zeggen laat!

5.

„Ik," zo zei ze, „ik ben nuttig,
Want ik vang de muizen hier;
Al vind ik zo'n muisje heerlijk,
'n Mens vindt het een akelig dier!

6.

Ik mag op een kussen slapen,
Of soms wel op vrouwtje's schoot,
En als jij dat deed, jij Fokkie,
'k Wed, dat 't vrouwtje 't je verbood!

7.

Ieder zegt: Wat is die Snippie
Toch een echte mooie kat,
En nu jij weer, kleine Fokkie,
Zeg eens, of je nog wat had....?"

8.

Maar opeens, de deur gaat open,
En het baasje en de vrouw
Komen binnen en die samen
Stichten vrede, o zo gauw!

9.

Want ze zetten vóór hen beide
'n Volle schaal met eten neer.
En.... waar samen wordt gegeten,
Daar bestaat geen ruzie meer!

10.

En toen 't tweetal dra z'n buikje
Dik en rond gegeten had,
Waren ze weer goede vrienden,
Fok, de hond, en Snip, de kat!

R. F.—W.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

SJORS KRIJGT LES.

